

Nr 139.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående beredande av täckning för förluster å vissa fordringar, redovisade i arméförvaltningens räkenskaper å propriebalansers konto; given Stockholms slott den 26 februari 1937.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Janne Nilsson.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 26 februari 1937.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler chefen för försvarsdepartementet, statsrådet Nilsson till behandling frågan om beredande av täckning för förluster å vissa fordringar, redovisade i arméförvaltningens räkenskaper å propriebalansers konto, och anför därvid:

Bihang till riksdagens protokoll 1937. 1 saml. Nr 139—140.

I skrivelse den 15 december 1936 har *arméförvaltningens civila departement*, med förmälan, att fordringsrätten beträffande vissa i arméförvaltningens räkenskaper å *propriebalansers* konto redovisade fordringar gått förlorad samt att även vissa andra å sagda konto upptagna fordringar måste anses vara värdelösa, bringat under Kungl. Maj:ts prövning frågan, huruvida icke kontot borde beredas täckning för de ifrågavarande förlusterna.

Civila departementet har därvid åberopat följande utredning rörande de särskilda fordringar, om vilka nu är fråga.

A) *Fordran hos förre sjukhuskommisarien A. Lundgren.*

Denna fordran grundar sig på *dels* kammarrättens utslag den 24 oktober 1904, varigenom Lundgren, bland annat, förpliktats till statsverket utgiva 12,592 kronor 42 öre, utgörande balans, som Lundgren i egenskap av sjukhuskommisarie vid dåvarande allmänna garnisonssjukhuset, numera garnisonssjukhuset i Stockholm åsamkat sig, *dels ock* kammarrättens utslag den 29 december 1904 på anmärkning vid samma sjukhus' räkenskaper, varigenom Lundgren förpliktats till statsverket utgiva 15 kronor.

Förstberörda belopp fördelar sig med avseende på medlens natur sålunda:

Kassabrist	kronor	820: 22
till sjukhuset inlevererad ersättning för sjukvård	»	3,811: 36
sjukhuset tillkommande hyresmedel.....	»	992: 50
ersättning för medikamentvaror, som utlämnats från sjukhuset	»	994: 98
ersättning för sjukvårdselevers utspisning	»	3,481: 91
i räkenskaperna avförda men oguldna varuräkningar:		
Reinholds ångbageri- & konditori A.-B. kronor 435: 03		
handlanden Carl Lundqvist	»	494: 25
ytterligare varuleveranser	»	26: 45
såsom eget arvode utkvitterat och avfört belopp	»	955: 73
anmärkningsmedel:		2,500: —
Levererade varor, för vilka verifikationer saknades	kronor	11: —
fehräkning	»	19: —
brist i persedelförråd (örngott)	»	30: —
		83: 70
	Kronor	13,670: 40

varifrån enligt utslaget skulle avdragas Lundgrens tillgodohavande på grund av förskottsvis likviderade räkningar	»	1,077: 98
varefter fordringen belöpte sig till	kronor	12,592: 42

Av det ursprungliga fordringsbeloppet har till arméförvaltningen inlevererats *dels* den 21 december 1904 från stadskamreraren i Norrköping J. E. Lundgren på grund av uppbördsborgen 5,250 kronor *dels ock* kronan tillgodokommen utdelning i Lundgrens konkurs 1,262 kronor 33 öre, vilka båda belopp, tillhoppa 6,512 kronor 33 öre, i arméförvaltningens räkenskaper avräknats å genom förstberörda utslag kronan tillerkänt belopp, varefter av detta återstår oguldet 6,080 kronor 9 öre, som i arméförvaltningens räkenskaper uppförts å *propriebalansers* konto.

Fordringsrätten till såväl ovanberörda 6,080 kronor 9 öre som till förberörda — hos arméförvaltningen ej balanserade — anmärkningsmedel, 15

kronor, tillhoppa 6,095 kronor 9 öre, har bevakats av advokatfiskalsämbetet i kammarrätten och efter dess upphörande av riksräkenskapsverket senast år 1931 genom fordringens angivande hos överexekutor i enlighet med bestämmelserna i § 1 stycket 1 och 2 förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om kallelse å okända borgenärer.

Enligt av pastorsämbetet i Lund utfärdad attest avled Lundgren den 23 maj 1927, därvid dödsboet enligt upprättad bouppteckning utvisade brist. Därmed kan kronans ifrågavarande fordringsrätt anses hava upphört.

Jämlikt riksräkenskapsverkets beslut den 13 juni 1936 har ifrågavarande fordran avskrivits.

B) Fordran hos lantbrukaren Nils Olsson å Borelund och hans löftesmän.

Denna fordran grundar sig på tvenne mellan Södra skånska infanteriregementets förvaltningsdirektion å Kungl. Maj:ts och kronans vägnar, å ena, samt Olsson, å andra sidan, den 3 januari 1883 ingångna entreprenadavtal rörande proviant, lägerhalm och kokved till stamtruppen och beväringsskapet vid samma års möte med regementet, på grund av vilka kontrakt Olsson erhöll förskott till ett sammanlagt belopp av 11,700 kronor. För såväl kontraktens fullgörande som för förskotten hade arrendatorn Nils Larsson och hemmansägaren Jöns Ohlsson iklätt sig solidarisk proprieborgen. Då Olsson icke till någon del fullgjorde ifrågavarande åtagande verkställdes den 14 april 1883 förnyad upphandling av kontrakterade artiklar, varigenom kronan åsamkades en prisskillnadsförlust å 2,261 kronor 36 öre, för vilken han enligt kontraktet var betalningsskyldig, varjämte Olsson på grund av kontraktbestämmelserna var pliktig till kronan utgiva viten, vilka uträknade uppgingo till 1,763 kronor 87 öre. Fordringarna belöpte sig sålunda till sammanlagt 15,725 kronor 23 öre.

Den 21 februari 1883 försattes Olsson och den 28 mars samma år ävenledes borgensmännen Larsson och Jöns Ohlsson i konkurs. Efter fordringsbeloppets bevakning i dessa tre konkurser erhöi kronan i utdelningar följande belopp:

Ur Nils Olssons konkurs	kronor 196: 48
» Larssons »	» 328: 43
» Jöns Ohlssons »	» 143: 90
eller tillhoppa	kronor 668: 81.

Kronans kvarstående fordran utgjorde sålunda 15,056 kronor 42 öre, vilket belopp alltjämt balanseras å propriebalansers konto i arméförvaltningens räkenskaper.

Genom utslag av länsstyrelsen i Kristianstads län den 27 april 1889 och av länsstyrelsen i Malmöhus län den 18 april 1889 har kronans ifrågavarande fordran blivit fastställd. (De båda utslagen skilja på ett belopp av 1 öre.)

Fordringen har sedermera bevakats av arméförvaltningens ombudsman, som föranstaltat om åtskilliga försök till verkställighet av utslagen utan att hos någon av gäldenärerna utmättningsbara tillgångar anträffats.

Nils Olsson avled den 1 februari 1916, varefter kronan i rättegång vid rådhusrätten i Malmö yrkade åläggande för vissa av den avlidnes dödsbo delägare, vilka förmenades hava omhändertagit dödsboets tillgångar, att utgiva mot fordringen svarande belopp. Kronans talan blev emellertid av rådhusrätten i utslag den 28 februari 1922 ogillad. Målet fullföljdes icke.

Jöns Ohlsson avled den 22 oktober 1920 utan att efterlämna några tillgångar.

Mot Nils Larsson, vilkens bostadsort under lång tid varit för departe-

mentet okänd, har fordringen av arméförvaltningens ombudsman bevakats på enahanda sätt som kronans fordran mot förra sjukhuskommissarien Lundgren, senast år 1932. Enligt utdrag av döds- och begravningsboken för Mätteröds församling i Kristianstads län den 8 december 1936 avled Larsson den 21 september 1925. Under hand har från Västra Göinge domsagas kansli inhämtats, att efter Larsson, vilken under sin senare livstid befunnit sig i fattiga omständigheter, någon bouppteckning icke ingivits för registrering, av vilket förhållande tillika med förhållandena i övrigt torde få anses framgå, att han icke efterlämnat några tillgångar.

C) Fordran hos förra regementsintendenten C. V. J. Karlsson.

Ifrågavarande fordran grundar sig på kammarrättens utslag den 30 september 1895 varigenom Karlsson, bland annat, förpliktats till statsverket utgiva *dels* 137 kronor 40 öre, varmed Karlsson bestritt kostnader för ändamål, därtill han icke ägt använda kronans medel, *dels ock* 60,336 kronor 29 öre, som Karlsson utav förskottsmedel tillgripit och förskingrat, eller sålunda tillhoppa 60,473 kronor 69 öre.

Av nämnda fordringsbelopp har till arméförvaltningens intendents- och civila departement influtit *dels* utdelningar å kronans i Karlssons under år 1902 avslutade konkurs bevakade fordran, vilka utdelningar tillhoppa belöpte sig till 9,514 kronor 74 öre *dels ock* ett av förra översten L. H. von Hohenhausen inlevererat belopp å 204 kronor 42 öre eller sålunda tillhoppa 9,719 kronor 16 öre, varefter oguldna återstå 50,754 kronor 53 öre.

Efter i intendentsdepartementets likvidbok för år 1896 och civila departementets likvidbok för år 1897 företagna vissa »rättelser» samt sedan under år 1902 kronan tillgodokommen slututdelning i Karlssons konkurs inlevererats, upptogs i arméförvaltningens räkenskaper kronans fordran hos denne till 50,624 kronor 53 öre, som fortfarande redovisas å proprietalansers konto.

Fordringsrätten har av advokatfiskalsämbetet i kammarrätten och efter dess upphörande av riksräkenskapsverket bevakats till ett belopp av 50,754 kronor 53 öre senast år 1931 genom fordringens angivande på enahanda sätt som beträffande kronans fordran hos förra sjukhuskommissarien Lundgren.

Enligt av polismyndigheterna i Visby verkställd utredning avreste Karlsson i slutet av 1800-talet eller i början av 1900-talet till utrikes ort, varefter intet vore känt rörande hans vistelseort. Därest Karlsson ännu skulle befinna sig i livet, skulle han, som enligt svenska arméns rullor från 1890-talet vore född den 15 september 1851, hava uppnått en ålder av över 85 år.

Riksräkenskapsverket har enligt beslut den 13 juni 1936 avskrivit fordringen.

Då med hänsyn till Karlssons födelseår sannolikheten talar för, att han numera icke befinner sig i livet, och då sålunda kronans ifrågavarande fordran med sannolikhet torde hava upphört, synes fordringen böra utgå ur arméförvaltningens räkenskaper.

D) Fordran hos f. d. kanslirådet Olbers.

Kronan har hos Olbers, såsom framgår av Svea hovrätts av Högsta domstolen den 19 december 1913 fastställda dom (se N. J. A. årg. 1913, not. A 590), ägt en fordran å, förutom räntor och rättegångskostnader, 27,314 kronor 19 öre, som av arméförvaltningens fortifikations- och civila departement på sin tid förskotterats till den s. k. Ladugårdslandskommissionen.

Nämnda belopp har upptagits å proprietalansers konto i arméförvaltningens räkenskaper.

Olbers avled under år 1933, varefter dödsboet efter honom försattes i urarvskonkurs jämlikt 185 § konkurslagen. Enär konkursen numera är avskreven, har kronans ifrågavarande fordringsrätt upphört, varför densamma icke längre bör redovisas såsom ett kronans tillgodohavande.

E) Fordran på grund av skillnadsarrende.

I arméförvaltningens reskontra för år 1908 finnes under kontot Bohusläns regemente en fordran till ett belopp av 4,783 kronor 28 öre bokförd under uppgift, att posten utgjorde »arrendeskillnadsmedel».

År 1920, sedan tvenne här nedan närmare berörda belopp avskrivits, överfördes kvarstående belopp, 796 kronor 35 öre, till propriebalansers konto.

Verkställda undersökningar hava givit vid handen, att i förstangivna belopp hade ingått *dels* en kronans fordran hos förre arrendatorn av indragna regementsskrivarebostället 1 mantal Getlycke i Hjortrums socken av Göteborgs och Bohus län Johannes Andersson Hernqvist, vilken av dåvarande boställsdirektionen vid Bohusläns regemente för tiden 1867—1893 arrenderat nämnda fastighet, men som på grund av försummelse eller oförmåga att fullgöra arrendevillkoren skilts från arrendet den 14 mars 1871, varefter detsamma mot lägre arrendesumma upplåtits till annan person, i följd varav kronan tillskyndades en förlust, som för tiden 1871—1876 belöpte sig till 2,945 kronor 80 öre, *dels* en kronans fordran hos förre arrendatorn av indragna sergeantsbostället Bullarby i Navestads socken av samma län O. A. Göransson till ett belopp av 1,041 kronor 13 öre, som uppkommit på enahanda sätt under tiden 1873—1877, *dels ock* av ytterligare ett belopp om 796 kronor 35 öre.

Beträffande uppkomsten av sistangivna fordran har några upplysningar icke kunnat vinnas ur några ämbetsverkets handlingar. Ej heller har vid regementet, enligt av regementsintendenten lämnat meddelande, några upplysningar i saken vunnits. Då emellertid posten bokförts såsom arrendeskillnadsmedel, synes det antagandet befogat, att fordringen uppkommit på samma sätt som de båda senast berörda.

Åt arméförvaltningens ombudsman har icke meddelats något uppdrag att bevaka den å propriebalansers konto kvarstående fordringen å 796 kronor 35 öre. Ej heller har nämnda fordran bevakats av regementets myndigheter eller av riksräkenskapsverket. Då annan statlig myndighet icke torde hava haft anledning att i detta avseende företräda Kungl. Maj:t och kronan, lär detsamma icke hava bevakats i och för avbrytande av preskription, varför fordringsrätten numera måste anses hava upphört.

F) Fordran hos byggmästaren F. A. Johannisson.

Enligt entreprenadkontrakt den 2 november 1907 emellan fortifikationsbefälhavaren vid VI. fortifikationsområdet, å statens vägnar, å ena, och Johannisson, å andra sidan, hade den senare åtagit sig att för Västernorrlands regemente vid Sollefteå uppföra och inreda ett antal byggnader. Vid ansvarsbesiktning å byggnaderna den 24 och den 25 april 1913 antecknades beträffande desamma en del smärre bristfälligheter, vilka besiktningsnämnden ansåg böra avhjälpas av entreprenören. Då Johannisson icke kunde förmås bättra vissa av bristerna, utfördes dessa arbeten efter fortifikationsdepartementets därom den 14 november 1914 fattade beslut genom chefens för dåvarande VI. arméfördelningen försorg, för en kostnad av 1,773 kronor 51 öre, vartill kom besiktningskostnad till ett belopp av 10 kronor. Det sammanlagda beloppet 1,783 kronor 51 öre överfördes till propriebalansers konto.

Sedan Johannisson blivit vid rådhusrätten i Sundsvall försatt i konkurs, efterbevakades däri kronans ifrågavarande fordran. Tillgångarna i konkursboet förslogo emellertid icke till gäldande av någon del av de oprioriterade fordringarna, till vilka kronans förevarande fordran hörde.

Den 5 augusti 1924 avled Johannisson utan att — enligt vad en av ämbetsverkets ombudsman företagen undersökning givit vid handen — efterlämna några tillgångar.

Då fordringsrätten icke därefter bevakats, är den numera preskriberad, varför beloppet icke längre bör kvarstå bland kronans å proprietalansers konto redovisade tillgångar.

G) Fordran hos förre furageuppbördsmanen P. S. V. N. Bergman.

Grunden till förevarande fordran utgjordes av högsta domstolens den 30 november 1926 meddelade utslag (se N. J. A. årg. 1926, not B. 680), varigenom Bergman i egenskap av furageuppbördsman vid Norrbottens regemente förpliktades ersätta uppkommen brist i nämnda regementes furageförråd med ett belopp av 8,901 kronor 57 öre. Beloppet upptogs i arméförvaltningens räkenskaper å proprietalansers konto.

Sedan Bergman i underdånig skrivelse den 28 december 1927 anhållit att av nåd varda befriad från att utgiva det honom sålunda ådömda ersättningsbeloppet, och arméförvaltningens intendantsdepartement avgivit i anledning härav infortrat utlåtande — därvid nämnda departement, bland annat, framhöll, att någon omständighet icke förebragts, som kunde giva stöd för antagandet, att de ifrågavarande bristerna uppkommit genom Bergmans förvållande — föreslog Kungl. Maj:t i proposition till 1929 års riksdag (nr 39) att riksdagen måtte medgiva, *dels* att Bergman finge befrias från ersättningskyldighet i förevarande fall, *dels ock* att omförmälda belopp finge avskrivras ur vederbörliga räkenskaper.

Enligt riksdagens skrivelse den 22 mars 1929 (nr 82) vann propositionen riksdagens bifall, varefter Kungl. Maj:t genom nådigt brev den 12 april 1929 förordnade, att Bergman skulle befrias från honom jämlikt förberörda utslag åliggande skyldighet att till kronan utgiva ersättning för brist i av honom omhänderhaft furageförråd med 8,901 kronor 57 öre, samt att omförmälda belopp skulle ur vederbörliga räkenskaper avskrivras.

Därmed har kronan gentemot Bergman förklarat sig avstå från fordringsrätten på grund av merberörda utslag. Någon täckning av det å proprietalansers konto redovisade fordringsbeloppet har dock härigenom icke erhållits.

H) Fordran hos förre redogöraren vid generalstaben, kaptenen A. T. B. Mattsson.

Förevarande fordran grundar sig på kammarrättens utslag den 9 januari 1925, varigenom Mattsson, bland annat, förpliktades att till statsverket utgiva 103,125 kronor 10 öre, utgörande medel, som Mattsson

dels omhänderhaft i egenskap av redogörare vid generalstaben	kr.	45,418: 99	
dels uppburit på grund av räkenskapsanmärkningar berörande generalstabens räkenskaper	»	2,463: 25	
dels uppburit på grund av räkenskapsanmärkningar berörande Gotlands infanteriregementes räkenskaper	»	2,333: 90	50,216: 14
dels omhänderhaft i egenskap av redogörare vid rikets allmänna kartverk	»		52,908: 96
			eller tillhopa kr. 103,125: 10

Det i arméförvaltningens räkenskaper å proprietalansers konto uppförda beloppet 9,233 kronor 69 öre ingår i ovanberörda belopp 50,216 kronor 14 öre.

Det å proprietalansers konto uppförda beloppet utgöres av *dels* ett av Mattsson för bestridande av diverse utgifter utkvitterat belopp om 817 kronor 50 öre, mot vilket belopp utgiftsverifikationerna saknades, *dels* av Mattsson avförda men icke kvitterade räkningar till ett sammanlagt belopp av 6,859 kronor 83 öre, *dels* och tvenne förskott å tillhoppa 2,000 kronor, beträffande vilka Mattsson under utredningens gång icke kunde framvisa verifikationer till större belopp än 85 kronor 75 öre, varför bristen å dessa förskott uppgick till 1,914 kronor 25 öre, som emellertid — på sätt nedan kommer att visas — ytterligare skulle minskas.

I generalstabens räkenskaper för april och maj månader 1924 avfördes å ett särskilt upplagt konto, benämnt »brist hos generalstaben» nyssnämnda belopp 817 kronor 50 öre och 6,859 kronor 83 öre eller tillhoppa 7,677 kronor 33 öre.

Sedan en del under kammarrättens handläggning av målet mot Mattsson icke kända verifikationer å utgifter, som Mattsson bestritt för generalstabens räkning, återfunnits, togos dessas slutsumma tillika med Mattsson för tiden 1—13 maj 1924 tillkommande avlöningsmedel tillhoppa 357 kronor 89 öre, i anspråk för kvittning av Mattssons skuld till statsverket på grund av bristen i redovisningen av de båda förskotten, varefter återstående brist å samma förskott, 1,556 kronor 36 öre, balanserades i generalstabens räkenskaper för tiden från och med oktober månad 1925.

År 1927 överfördes samtliga förberörda, i generalstabens räkenskaper på ovan angivet sätt balanserade belopp, tillhoppa 9,233 kronor 69 öre (7,677:33 + 1,556:36) till proprietalansers konto i arméförvaltningens räkenskaper.

Kronans fordran på grund av kammarrättens utslag mot Mattsson har bevakats av advokatfiskalsämbetet i kammarrätten och efter dess upphörande av riksräkenskapsverket.

Mattsson avled år 1931, varefter hans dödsbo försattes i konkurs, som avskrevs jämlikt 185 § i konkurslagen, varmed kronans fordringsrätt upphört.

Riksräkenskapsverket beslöt den 13 september 1933 avskiva fordringsbeloppet, 103,125 kronor 10 öre, ur kammarrättens advokatfiskals aktoratsräkning per den 30 juni 1936.

På grund av angivna förhållanden bör ifrågavarande i arméförvaltningens proprietalansers konto upptagna belopp, 9,233 kronor 69 öre, täckas.

D) Fordran hos dödsboet efter nämndemannen O. P. Henriksson.

Fordringen har uppkommit på följande sätt.

Den 11 februari 1936 utlämnade Jämtlands fältjägarregementets kassaförvaltning i författningens ordning till Henriksson ett förskott å 500 kronor till bestridande av utgifter för resor, som denne i egenskap av ledamot av inskrivningsnämnden inom Östersunds östra rullföringsområde nr 64 skulle företaga. Inskrivningsförrättningen pågick under tiden 12 februari—7 mars 1936. Henriksson tillkommande rese- och traktamentsersättning under förrättningen belöpte sig till 448 kronor 60 öre. Den 27 mars 1936 avled Henriksson utan att dessförinnan hava till kassaförvaltningen kontant inbetalt skillnaden mellan förskottet och den honom tillkommande rese- och traktamentsersättningen, vilket skillnadsbelopp sålunda uppgick till 51 kronor 40 öre. Detta belopp har sedermera i arméförvaltningens räkenskaper uppförts å proprietalansers konto.

Dödsboet efter Henriksson avträdde till konkurs, vilken den 14 augusti 1936 avskrevs jämlikt 185 § konkurslagen, varigenom kronans fordringsrätt upphört.

På grund av anförda förhållanden bör beloppet icke längre redovisas å berörda konto såsom ett statsverkets tillgodohavande.

Under hänvisning till vad av civila departementet sålunda anförts be-
träffande de särskilda fordringsposterna, har departementet, så vitt nu är i
fråga, hemställt, att Kungl. Maj:t ville utverka, att från anslaget till oförut-
sedda utgifter måtte anvisas ett belopp av sammanlagt 119,841 kronor 75
öre för täckande av följande i arméförvaltningens räkenskaper å proprie-
balansers konto bokförda tillgodohavanden, nämligen:

A.	Fordran hos förre sjukhuskommissarien A. Lundgren	kronor	6,080: 09
B.	» » lantbrukaren Nils Olsson å Borelund och hans löftesmän	»	15,056: 42
C.	» » förre regementsintendenten V. Karlsson	»	50,624: 53
D.	» » f. d. kanslirådet J. Olbers	»	27,314: 19
E.	» på grund av skillnadsarrende	»	796: 35
F.	» hos byggmästaren E. A. Johannisson	»	1,783: 51
G.	» » förre furageuppbördsmannen P. S. V. N. Bergman	»	8,901: 57
H.	» » förre redogöraren vid generalstaben, kap- tenen A. T. B. Mattsson	»	9,233: 69
I.	» » dödsboet efter nämndemannen O. P. Henriksson	»	51: 40
Summa kronor			119,841: 75

I ett den 23 januari 1937 i ärendet avgivet utlåtande har *'statskontoret*, då någon utsikt knappast kunde anses föreligga att återfå någon del av de ifrågavarande tillgodohavandena och då med hänsyn till sättet för deras bokföring medel måste ställas till förfogande för att bereda propriebalan-
sernas konto ersättning, ansett sig böra tillstyrka civila departementets för-
slag om utverkande av riksdagens medgivande till anlitande för ifrågava-
rande ändamål av anslaget till oförutsedda utgifter.

Departements-
chefen.

Såsom framgår av utredningen i ärendet kvarstår i fråga om vissa av nu förevarande fordringar icke längre någon laglig fordringsrätt för kronan, medan i andra fall synes tvivelaktigt, huruvida sådan rätt förefinnes. Under alla förhållanden torde icke i fråga om något av de ännu eventuellt levande fordringsanspråken någon sannolik utsikt finnas att kronan skulle kunna få ut sin rätt eller någon del därav. Fordringarna böra därför såsom värde-
lösa helt avföras ur arméförvaltningens räkenskaper. Särskilda medel måste därvid anvisas för ändamålet. Den för fordringarnas bokföringsmässiga reglering erforderliga medelsanvisningen är att anse blott såsom en av för-
hållandena påkallad justering av redovisningen av statsverkets kassaställning.

I betraktande av medelsanvisningens innebörd synas de för ändamålet erforderliga medlen, på sätt myndigheterna i ärendet föreslagit, böra ställas till förfogande från det i riksstaten utom huvudtitlarna upptagna anslaget till oförutsedda utgifter. Härtill torde emellertid riksdagens medgivande böra inhämtas.

Under åberopande av det anförda får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att till täckande av vissa i arméförvaltningens räkenskaper å propriebalansers konto balanserade förluster må disponeras ett belopp av 119,841 kronor 75 öre av det för budgetåret 1936/1937 anvisade förslagsanslaget till oförutsedda utgifter.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar skall avlåtast till riksdagen.

Ur protokollet:

Nils Kinnander.
